

Paraíso

Títol original: *Rai* **Direcció:** Andrei Konchalovsky **Guió:** Elena Kiseleva, Andrei Konchalovsky **País:** Rússia **Durada:** 130 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama
Interpretació: Yuliya Vysotskaya, Christian Clauss, Philippe Duquesne, Peter Kurth, Jakob Diehl, Viktor Sukhorukov, Vera Voronkova, Jean Denis Römer, Caroline Piette **Música:** Sergey Shustitskiy **Fotografia:** Aleksandr Simonov (B&W)
Distribuïdora: Film Buró **Estrena a Espanya:** 12/05/2017
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Any 1942. L'Olga és una aristòcrata russa i membre de la Resistència Francesa que és arrestada per la policia nazi per haver ocultat un nen hebreu a les autoritats. A la presó, coneix el Jules, un col·laborador alemany d'origen francès encarregat d'investigar el cas. Però la dona és traslladada a un camp de concentració, on es retroba amb un oficial alemany d'alt rang de les SS que abans del conflicte va estar bojament enamorat d'ella. La devastació de la Segona Guerra Mundial va marcar la vida d'aquestes tres persones i va canviar els seus destins per sempre. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Per a fans del distanciament brechtia

És probable que a Bertolt Brecht li hauria semblat magnífic aquest **Paraíso**, no tant perquè vertebrava el seu drama a través de tres confessions a càmera, retallades sobre un fons blanc que podria ser una presó, una roda de reconeixement o un purgatori celestial, sinó perquè deconstrueix els paràmetres estètics i narratius del cinema de l'Holocaust elaborant un sistema crític que posa contra les cordes la condició de víctimes i botxins dels seus protagonistes.

Podríem dir que Konchalovsky no s'aparta gens de la producció de *qualité* (pristí blanc i negre inclòs), i, **en canvi, és just aquesta patina de cinema de prestigi la que fa més patents les seves gosadies.** Després de tot, el protagonista absolut és un nazi que, tot i idolatrant Hitler, s'enamora de la seva nèmesei, una aristòcrata jueva que, alhora, no pot evitar sentir empatia per ell. El resultat és **un melodrama autoreflexiu, distant en les seves estratègies discursives, però dens i apassionant en la seva aproximació a un tema al qual sembla impossible posar-li punt i final.**

El millor: Les confessions a càmera.

El pitjor: Que sembli una altra pel·lícula més sobre l'Holocaust.

Sergi Sánchez – fotogramas.es